

MELANIE DOBSON

*Șaptele
vântului*

Traducere de Narcisa Țiulete

Copyright © 2017 by Melanie Dobson

Ediția originală a cărții a fost publicată cu titlul *Catching the Wind*.

Publicată cu permisiune din partea Tyndale House Publishers, o divizie a Tyndale House Ministries.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Șoaptele vântului

de Melanie Dobson

Copyright © 2020 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0359 800 333; 0728 874 975; 0259 469 057

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DOBSON, MELANIE

Șoaptele vântului / Melanie Dobson ; trad. de
Narcisa Țiulete. - Oradea : Casa Cărții, 2020
ISBN 978-606-732-176-0

I. Țiulete, Narcisa (trad.)

821.111

Traducerea: Narcisa Țiulete

Editarea: Camelia Luncan

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259 472 640

Pentru Tosha Lamdin Williams
Prietena mea pe veci și eroina unei povești superbe.

Îți mulțumesc că m-ai iubit și mă iubești în orice vreme.
Proverbe 17:17

„Merită ca o singură inimă să sufere înmiit povestind...
dacă o mie de alte inimi vor fi astfel scutite de durere.”

Robert McAfee Brown

Prefață la *Noaptea* de Elie Wiesel (1986)

Capitolul 1

Moselkern, Germania, iulie 1940

Frunzele de arțar îmbrăcau fereastra căsuței din copac, iar ramurile argintii se împleteau ca niște lanțuri protejând băiatul și fetița care se jucau afară.

Dietmar Roth galopa calul de lemn peste scânduri, făcând una cu pământul doi cai romani, în timp ce cavalerul lui de jucărie fugea grăbit spre turnul din pietre de râu. La cei treisprezece ani ai lui știa totul despre cavaleri și armurile lor. O singură verigă de metal nu proteja deloc, dar câteva sute strâns legate între ele făceau față bine săgeților rivalului. Sau săbiilor lui.

Stând lângă turn și ținând strâns în mână o prințesă în miniatură, Brigitte făcea ca o pisică sălbatică. De parcă luptătorii chiar o luaseră pe sus.

La cei zece ani ai ei, Brigitte era expertă în regalitate. Și drame. Brigitte nu se juca cu o armată, ci cu o singură jucărie: prințesa pe care Dietmar i-o cioplise din lemn de tei în urmă cu un an, de ziua ei. Lui îi plăcea să schimbe numele cavalerilor, dar Brigitte își striga jucăria mereu la fel.

Prințesa Adler.

Vulturul.

Brigitte credea că prințesa ei putea să zboare.

Dietmar scoase o sabie din alamă din teaca de cavaler și începu să atace rivalul camuflat în negru care se apropia de el, în închipuirea lui. O armată întreagă de cavaleri răniți în luptă zăceau împrăștiați pe podeaua căsuței din copac, fiecare în parte având pictat un simbol diferit pe arbaletă. Toți luptau ca unul pentru Ordinul *Ritterlichkeit*. Cavaleria.

Cioplise arcul fiecărui cavaler din lemn de cidru și le făcuse corzi din părul lui Fonzell, care fusese calul lor... al familiei Roth, până când îl furase Herr Darre. Era ofițer german. Și vecinul familiei Roth. Îl pedepsise pe Herr Roth pentru că nu îl adusesse pe Dietmar la *Deutsches Jungvolk*, întâlnirea săptămânală a junilor germani. Brigitte și tatăl ei erau singurii vecini în care mai avea încredere familia lui.

Dietmar era prea mare ca să se mai joace de-a cavalerii și prințesele, dar Brigitte nu voia nici în ruptul capului să se mai joace și altceva. Iar Dietmar nu voia să se joace cu altcineva. El și Brigitte erau cei mai buni prieteni de când se mutase familia ei în casa de la marginea pădurii în urmă cu șase ani. Se jucaseră ore în șir pe malul râului, până când tatăl lui le-a construit casa din copac. Mamele lor fuseseră cele mai bune prietene, până când Frau Berthold muri de gripă.

Cândva, Herr Berthold îl rugase pe Dietmar să aibă grijă de Brigitte în caz că ar păți vreodată ceva. Dietmar îi promisese solemn bărbatului că nu va permite nimic și nimănui să îi facă rău fiicei lui. Nici măcar unei armate de cavaleri de jucărie.

Ridică un cavaler din șa.

— Brigitte...

Ea scutură un deget spre el.

— Prințesa Adler.

Făcând cealaltă mână cupă la gură, se prefăcu că strigă:

— Prințesa Adler, am venit să te salvăm.

Brigitte își azvârlî o codiță de culoarea ambrei peste mânecă și îi răspunse:

— Nu îmi voi părăsi niciodată turnul.

— Dar trebuie să mergem, îi porunci el, înainte să vină romanii.

Ea se prefăcu că oftează.

— Nu am încredere în nimeni.

Dietmar întinse mâna după Ulrich, cavalerul care jurase să protejeze prințesa cu orice preț, și aplecă solemn soldatul înspre ea.

— Poți avea încredere în mine, Majestate.

— „Majestate” îi spui unei regine, îi șopti Brigitte ca și cum cuvintele lui ar fi fost o ofensă pentru prințesă.

Normal că Dietmar știa cum să se adreseze unei regine. Dar îi plăcea să o tachineze.

Se bătu cu degetul mare în piept:

— Te voi proteja cu prețul vieții.

Brigitte măsură cavalerul o clipă și apoi zâmbi:

— Foarte bine. Poate că voi ieși.

Afară, la fereastra căsuței din copac atârnavă în cerc șase linguri ruginite, înșirate pe o sârmă prinsă de o creangă. Vântul cald foșnea rămurelele în clinchetul lingurilor, iar Brigitte le asculta cântecul cu capul plecat. Pentru ea, toată pădurea era o orchestră. Corzile sunetului, o simfonie. Brigitte auzea muzică în cadența râului, pârâitul rămurelelor și ritmul vântului.

Dietmar verifică ora. Nu mai aveau decât douăzeci de minute de joacă, până se apuca să rezolve problemele de geometrie pe care i le lăsase Frau Lyncker pentru seara aceea. Or fi fost ei în război, dar mama lui tot avea pretenții de la el să își facă temele între patru și cinci în fiecare după-amiază. Chiar dacă dincolo de pădurea lor totul se ducea de râpă, mama lui tot spera să aibă un viitor. Și visa la un viitor plin de *Frieden* – pace – pentru singurul ei copil.

Brigitte se lăsă pe fereastră, în timp ce pistruii îi luceau ca o pânză de stele.

— Îmi voi pune o dorință în acest copac, ca *Aschenputtel**.

— Să le prind pe surorile vitrege malefice? o întreabă el.

Uneori firul imaginației i se desfășura în minte ca zalele unei armuri, în timp ce lumea basmului îi atenua tristețea și o proteja de un inamic real care îi amenința pe toți copiii germani.

* Cenușăreasa (n.ed.).

Mai avea puțin și devenea femeie, dar se agăța de lumea basmelor din copilărie.

— Vreau să prinzi ideea.

El râdea.

— În altă zi, Brigitte.

Își propti pumnișorii în talie.

— Prințesa Adler.

— Întocmai.

Privirea îi căzu pe scara prinsă în cuie la intrarea în căsuța din copac.

— Mi-e foame.

— Mereu ți-e foame, o tachină el.

— Ce n-aș da să găsim niște *Kuchen**.

El încuviință din cap. Fructele și legumele nu se găseau deloc ușor în sat; de dulciuri era imposibil să faci rost, fiind rezervate burdihanelor devotate lui Hitler. Dar grădina mamei lui era plină de legume. El și tatăl lui construiseră o cușcă din sârmă peste parcelele de pământ ca să le protejeze de iepuri, deși vara asta erau mai puțini iepuri în pădure decât de obicei. Serveau drept cină pentru mai mulți acum.

Nu îi spusese niciodată lui Brigitte, dar în unele seri îi era și lui o foame de-ar fi mâncat singur un iepure.

— Voi găsi ceva și mai bun decât o prăjitură.

Le lăsă pe prințesa Adler și cântecul vântului, coborî scara, frecându-și mâna, așa cum făcea mereu, de inițialele pe care le cioplise în trunchi. *D.R.* pe o parte a copacului și *B.B.* pe cealaltă.

O luă prin poteca verde de pe malul Elzbach spre casa familiei lui din pădure. Ajuns lângă grădina mamei lui, deschise poarta din plasa de sârmă și își trecu mâna peste păstârnac, ceapă și țelină până când degetele lui dădură de mustățile mlădioase ale unui morcov.

După ce smulse trei morcovi, închise poarta de sârmă și o luă prin spatele casei, în timp ce morcovii atârnavă pe lângă el. Avea să îi spele bine de pământ și să se întoarcă la război. Apoi...

* Prăjitură (n.ed.).

Un țipăt de femeie străbătu grădina și Dietmar îngheță. La început, confuz, crezu că Brigitte se juca din nou de-a prințesa, dar țipătul nu venea din pădure. Zgomotul venea din casă, pe fereastra deschisă a odăii mari.

Mama.

Femeia țipă din nou, iar lui îi scăpară morcovii din mână și se năpusti spre ușă.

Pe fereastră văzu uniformele negre și argintii ale Gestapoului, cu banderole roșii înfășurate pe mânecă. Herr Darre și un alt ofițer îi amenințau pe părinții lui. Mama era pe sofa, iar tata...

Tatăl lui zăcea inconștient la pământ.

— Unde e băiatul? o întrebă poruncitor Herr Darre.

— Nu știu, răspunse mama gătuită.

Herr Darre ridică mâna și îi trase o palmă.

Furia îi străpungea pieptul ca o săgeată, iar inima îi bătea cu putere când Dietmar puse mâna pe clanța ușii, însă în acel moment, limpede ca lumina zilei, mama se uită direct în ochii lui. Nu avea să uite niciodată ce văzuse acum.

Frică. Durere. Și o rază plăpândă de speranță.

Lauf, i-a spus cu buzele.

Fugi.

Nu știa dacă ofițerii o auziseră. Sau dacă îl văzuseră privind pe furiș pe fereastră. Doar ascultase porunca mamei lui.

Tremurând ca oaia prinsă în furtună, Dietmar se întorsese și se făcuse nevăzut ca vântul, ducându-se înapoi în casa din copac, departe de durerea părinților lui.

Lașule!, îi strigau demonii din mintea lui, râzând de el în timp ce fugea.

Dar mama îi spusese să fugă. Nu avea să se îndepărteze prea mult. Mai întâi, avea să o ducă pe Brigitte în siguranță acasă la ea. Apoi avea să se întoarcă precum un cavaler să își salveze tatăl și mama de dușman.